

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

w sprawie **F. K.**

oskarżonego z art. 296 § 3 i 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, bez udziału stron,

w dniu 30 października 2013 r.,

zażalenia pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego na zarządzenie

Przewodniczącego X Wydziału Karnego - Odwoławczego Sądu Okręgowego w W.

z dnia 10 czerwca 2013 r., w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o

sporządzenie uzasadnienia wyroku,

p o s t a n o w i ł :

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 10 czerwca 2013 r. odmówiono przyjęcia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku złożonego w dniu 9 kwietnia 2013 r. przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego M. sp. z o.o., jako wniesionego po upływie terminu zawitego. W zażaleniu na to zarządzenie pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zarzucił naruszenie art. 126 § 1 k.p.k. poprzez bezzasadne uznanie, że pełnomocnik nie dotrzymał terminu ze swojej winy, podczas gdy postanowienie w przedmiocie nie uwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu nie jest prawomocne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne w stopniu oczywistym.

Wyrok Sądu Okręgowego, jako sądu odwoławczego, zapadł w niniejszej sprawie w dniu 27 marca 2013 r. Termin zawity do złożenia wniosku o

sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku (art. 422 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 k.p.k.) upływał zatem z dniem 3 kwietnia 2013 r. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył wniosek w dniu 9 kwietnia 2013 r.

Trafnie wskazano w zaskarżonym zarządzeniu, iż siedmiodniowy termin do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego jest terminem zawitym, zatem jego przekroczenie powoduje, że czynność procesowa dokonana po jego upływie jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.). Zasadnie zatem odmówiono przyjęcia wniosku jako złożonego po upływie terminu zawitego. Dla oceny zasadności zaskarżonego zarządzenia nie ma znaczenia kwestia przyczyn złożenia wniosku po upływie terminu zawitego, gdyż stanowi to materię badaną w postępowaniu w przedmiocie przywrócenia terminu zawitego (art. 126 § 1 k.p.k.). W realiach sprawy zapadło prawomocne negatywne postanowienie w tej kwestii (postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 9 maja 2013 r., utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2013 r., sygn. akt II KZ 28/13).

Z powyższych względów orzeczono jak na wstępie.